

מלחמת ישמאל ביהודים (ב)

ברנדז לואיס

ב

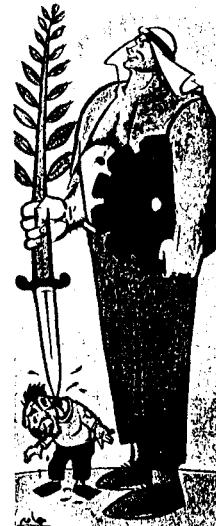
פשיסטים נעשו לבתתיאים, כפי שקרה להאשמות בבולשביצ'ם שהיו שכיחות כל כך קודם לכן. לאחדים, למשל לسعدים, הייתה עדין גישה כואת אפשרית, אבל על רבן הגדול של מדיניות-ערב, אשר טענו כי הן רדיkalיות, סוציאליסטיות ומהפכניות, בדורות שונות, היו האשמות וקשרים כאלה בלבוי מקובלים עוד. המתקפה על ישראל בוטאה עתה במונחי השמאלה-קיצוני במקומות במונחי היימר-הקיצוני, והופנה לקהל שהורגל למסגרת התייחסות שונה במקצת. במקורה הנוחChi לא היה בכך קושי גדול. האופנות האידיאולוגיות והבריתות הבינלאומיות עברו לידי-מערכות, והוא הדין בזוהמו של האובי האפנטני. במקומו של היהודי הקומוניסט הבינלאומי, אשר הדיך שינה מעיניהם של הרוסים הלבנים ושל הנאצים, ואשר עדין מטיל את צילו על חצר המלכות הסעודית, הופיעה דמות חדשה – הגוזע. ההתקפה על הציונות התנסחה מחדש, וההאשמה בגזונות זכתה לשימוש עילם במיוחד. היא זכתה להצלחה במיוחד בחוגים ליברליים ושמאלניים במערב אירופה ובצפון אמריקה, שם הייתה זה זמן רב אהודה לעניין של ישראל והציונות אחת, והם עברו עתה, במידה מסוימת, לצדדו השני של המתרס ולתמייה בעניין הפלשטייני. אימוץ קו מתקפה זה צמצם אך במעט את השימוש של מחברים ערביים במסמכים גזעיים, כמו "פרוטוקולים", ובטעונים גזעיים שהופיעו לפני היהודים.

העמדה הערבית נגד היהודים הייתה קשורה בבירור באידיאולוגיה הציונית ובפועלותיה של ישראל הן נגד העربים הפלשטיינים והן נגד ארצות ערב השכנות. אלה היו באמות מוקורת השטנה, אלא שלא חלק זמן רב והיא תפחה למינדים גדולים הרבה יותר, והקיפה את כל העם היהודי בכל רחבי העולם וכל אורך ההיסטוריה שלו.

האשמה שכיחה היא שהיהודים הם, ותמיד היו, גזעים. חלק מהמאמשים אינם מוצאים שום חוסר עיקבות בתאור תוכנה זאת כמאפיין גזע. אחרים, שהגווים חריף יותר, אך גם להם אין שום ראיות, מייחסים זאת גזוניות לאופיה המורושע מטענו של הדת היהודית. האשמה זאת מסתמכת על תיעוד, הלווי מה"טיפול" הרגיל של האנטישמים בתלמוד ובתנ"ך, בתוספת כמה עיוותים אופניים חדשים. סיפור יציאת מצרים מסופר

מעורבותן של כמה מדינות ערביות באנטישמיות לא הוגבלה לשימוש ב"פרוטוקלים", לנשא עלילת הדם ולכליזש נשק תקניים אחרים ממחוץ הנشك האנטיימי. הייתה גם מעורבות יתרה יותר באמצעות קשרים עם ארגונים של המין הקיצוני, הניאו-נאצים וארגונים אנטישמיים אחרים, במיוחד באירופה ובארצות הברית הליטיגת המקהלה המפורה ביותר התרחש בלונדון ב-1962, כאשר הנספח הצבאי המצרי, קולונל (ולאחר מכן גנרל) מוחמד (אל) שדריל, קיים מגעים סודיים עם מנהיגיה של "התנועה הסוציאליסטית הבריטית הלאומית", קבוצת ימין קיצונית, המכדotta בנאצים, בשיטים ובאנטישמיות. הקשיים התגלו כאשר פרצה המשטרה הבריטית לבתו של אחד ממנהיגי הנאצים הבריטיים וגילתה שם הכתובה עם הנספח הצבאי המצרי. המכבים עסקו בהצעה לשיתוף פעולה במאבק משותף נגד "הכוחות המשותפות של הציונות והיהודים בעולם", ונודעה בהם הקזאה של משלבים מצרים לפעליות של תעמלת אנטישמית. הקולונל הבהיר שידע בכלל על התוכנות זאת,omid אחרכך נקרא שוב לקהיר. המנהיגים הפשיסטיים, לעומת זאת, במשפטם ובראיונות עיתונאים שערכו סמוך לכך, מסרו מידע מלא יותר.

בשליה שנות השישים השתנתה האירה, וקשרים עם ארגונים

המוזרין, פרופ' ברנדז לואיס, מלמד באוניברסיטת פרינסטון, ארה"ב. פרופ' לואיס פרסם שורה ארוכה של מחקרים בתחוםו לחקר המורה הקרוב וההיסטוריה הערבית הטבע חותם בlijmicha על לימודי המורשת בתקופתנו. ספרו *שמעים ואטישים* יצא לאור בימים אלה בהוצאה דבר. המאמר המת叙述 בסזה ל��ota מתוך פרק ח' בספר. תודתנו נתונה לפרופ' לואיס על הסכמתו לפרסום המאמר.

ו"יהדות". תגלית אחרת, ראויה לציון, שנסקרה ע"י אותו כتب עת, והמסתמכת על העיתון המוסקבאי "קרסניאיה זוזודה", ביטאנו של משרד ההגנה הסובייטי, היא, כי הגנשטר היהודי אל-קפונה היה, למעשה, ישראלי, וכי שמו האמתי היה יצחק שחר. יש להזכיר, כי אל-קפונה נפטר ב-1947, שנה לפני הקמתה של מדינת ישראל.

ג

לעתים מגיעה הנטיה לייחס כל מה שראו לגינוי לモצא ציוני, או אפילו סתם יהודי, למידמים מדהימים. כך טוען ספר שפרוסם בקהיר ב-1970 כי הוא גילה שורשים ציוניים בהגותו של זיגמונד פרויד. בשידור מרדיו טריפולי, ב-11 באפריל 1973, הותקפה התיאוריה של מוצאים-המינים כבלתי מתאימה ללב המהפכה, והמשדר הציג שאלת רוטרייט: "כמה זמן שווה על המהפכה להמתין לכך שהקוף יהפוך לבן-אדם, עד שתתברר שהתיאוריה של היהודי דארווין היא בלתי אפשרית?" אך את הפרש על סוג זה של דמיונות יש, אולי, להעניק למחבר של חיבור על אנטישמיות, שפרוסם על-ידי הוצאה של אוניברסיטת ח'ירטום, הקובע, כי האנטישמיות היא המצאה יהודית, וכי את המונח, אשר "היה בשם ישות זמן רב לפני שוויללם מאר השתמש בו" ב-1879, טבעו "הציונים". לא ברור מהי הנקודה התעמלותית שאותה באים סייפים אלה לשרת, פרט, אולי, להנחה כי לא זו בלבד שכ היהודים רעים, אלא שכ רע הוא היהודי.

בחברה הערבית, שבה הדת היא הלוז הפנימי ביותר של הזוחות והמקד השופי של האמנות, אין זה אלאطبع, ובעצם בלתי נמנע, כי ארצות ערב המצוות במצב מלחמה עם מדינה שגדירה את עצמה כיהודית, ייטו לראות את ייבן כ"יהודים"; בתקופה שבה נעשתה האלימות המילולית לתקנית,-Aprיל בסכוסים פיניים, אין זה עוד מפתיע, כמעט, כי הן נטלו לעצמן מן המאגר העצום של נושאים ודימויים שהוצע להם,-Aprיל הרועף עליהם, על ידי האנטישמיות האירופית וזאת האמריקנית, המאוחרות יותר — וטורחו להתכבד בו. תהlik זה אף הוקלעם יציאתם של מרבית היהודים מארצות ערב, לאחר שכך לא נותר עוד ועד היהודי בחיצותם כהוויה שכנה ומוכרת, ואפשר היה ב יתר קלות לעצב יהודים כהתגמלות שטונית של הרוע.

יתכן שאניס מנstor הוא הדוגמה הקיצונית ביותר לסוג זה של כתיבה. בספריו הרבים ובמאמריו הרבים מספור חזר על כל החאשנות הרגיליות של האנטישמיות הנאצית, ואף הוסיף עליהן משלו. לפי ספרו "הគות המערבי והדמעות", שפרוסם במהדורות רבות, מורה התלמוד ליהודים, כי עליהם לשונוא את כל הדעות האחרות וכי מותר להם לבצע כל עבירה או הפרת-חוק לנגד מאמיניהם. כפי שצוטט עלי-ידו, התלמוד גם מלמד יהודים כיצד לرمות לא-יהודים:

הונאת הגוי אינה בגדר הונאה, והיא, למעשה, בוגדר מצווה, שכן היהודי רואה את כל הכספי הנמצא בכיסי אחרים כאילו היה שלו, וȝזילתו היא מעין השבת אבידה בעלה, הווי אומר, מעשה חוקי. מכאן שגניבה ממושלמי אינה כלל גניבה, והגניבה

מוחדש, ולפיו פרעה הוא הגיבור, ואילו בני ישראלים בניהבליעל — מבצע לא קל, כי הוא מנוגד לחילוטן לנוכח שכבר נכלל בקוראו עצמו. תשומת לב מיחודה ניתנת לתפקידם של היהודים בהיסטוריה האסלאמית, מהשבטים שהתנגדו למוחמד עד לעתיריו הממוני היהודים במצרים של מי המלך פארוק. בהתאם לתפיסה ההיסטורית זאת, היהודים ניצלו לרעה במצרים, במקומות אחרים, את הסובלנות ואת הכנסת האורחות שזוינו, השתלו על כלכלתה ובസוף של דבר אף על מדיניותה. תפkid זווני דומה מיוחד ליהודים באירופה ובאמריקות, שהן, כך נטען, הביאו היהודים על עצםם, על-ידי פעלם, את השנהה שהם ראוים לה מצד העמים אותם ניסו לנצל ולשעבד.

רבים מכתבים אלה משתמשים באמצוי האנטישמי הבודק של יהוס מוצא היהודי לכל רעיון, תנועה, ארגון או איש, שנבחר לכך. כך, למשל, אחרי הרצח של הנשיא קנדי, עסקו בארצות ערב בהרבה, הוו עיתנות והוו באמצעותם תקשורת אחרים, בעובדה, שגיק רובו, ורצו של לי אוסולד, היה יהודי. אחדים אף הרחיקו מזימה — מזימה. במאמר שפורסם ב-6 בדצמבר 1963 בשבעון המאזרית "אלמוסורי", דין העיתונאי המצרי הנודע אניס מנstor בהכנות לוועידה השנייה של הוואטיקן, והזהיר את הקתולים, על כי بعد הם "עוסקים בהשלמה ובפיזוס עם היהודים, רוצחים היהודים את האישיות הקתוליתala-דתית הבכירה בעולם... כך מצליחה המרמה הבכירה, והיהודים זוכו, בעת ובשעה אחת, את קנדיה". היהודו של רובו הוצאה בהבלטה מיוחדת במאמר של שלחה נאנ' שבלק לעורך היומון הבירורי "אלחיאת", ב-28 בנובמבר 1963. מטרת הכותב הייתה לגלות "נקודה חשובה, שסטוכניות החדשנות הבינלאומית — הנთונות ברובן להשפעה ציונית — ניסו בבירור להעלים, ככלומר שליל אוסולד נהרג בידי אדם שהוא יהודי, מעך אבוי מכעדי אמו, היהודי באמונתו היהודי בדתו, אשר נולד יהודי ואך חי כיהודי". מעובדה זאת, וכמما "עובדות" נוספות, כגון שי'השם רובו, או רובינשטיין, שמעו רב'י, וכי רובו היה בעלי של מועדון לילה, והתעשה של חייליה בארץות הברית היא "כמעט כולה בשליטה מונופוליסטית של יהודים", ממשיך המחבר ומסיק, כי הרצח היה מעשה ידי "הסתדרויות הציוניות היהודיות והיהדות העולמית".

גם כתובים אחרים נקבעו זו טיעון זה, וכמה מהם הוסיףו נוף משליהם: הקתולי ליוון ציגלוש, רוצחו של הנשיא מקינלי, והפרוטסטנט גיון וילקס בוט, רוצחו של הנשיא לינקולן, היו שניים יהודים, ויחומשו בנסיך על ידי הארון הציוני. תרומה זאת להיסטוריוגרפיה פרוסמה באפריל 1964 בירחון "THE SCRIBE" המופיע באיטלקית, באנגלית, בגרמנית, בספרותית, ובצרפתית, ומוציא לאור על-ידי בית הוצאה הלאומי בקהיר, שהוא סוכנות של הממשלה המצרית. סוג זה של דמיון, המסוג להפוך את גיון וילקס בוט ליהודי, ולעשותו סוכר-ציוני עשרים שנה לפני תחילתה של התנועה הציונית, אינו יודע, כמובן, כל גבולות. התקופה השנייה היא פחות מפתעה אם נזכר כי המונח "ציוני" או "ציונות", הזכה לעתים קרובות לשימושם של מחברים ערביים גם כשם דנים בימי הביניים, או אף בעת העתיקה, הוא פשוט מלה נרדפת בשבילים למשמעותם "יהודים".

את ישראל – ארגנה טקסטים לזכר "מה שמכונה מרד הגיטו היהודי" בוארשה ולזכר היהודי פולין שנרגשו בידי המלחמה. באותה, באפריל 1979, מהו השגירים של ארצות ערב, בלבד משגיר מצרים, על הקורתה של סיידת טליזיה לזכר השואה. במרס 1984 נאשרה במצרים, למורת הסכם השלום ולמורות הקשרים הדיפלומטיים עם ישראל, ההקרנה של סרט קולנוע המתרア את השואה.

בכל אופן יש מאורעות אחרים, רוחקים יותר בזמן, אשר אין להם כל קשר לסכסוך הישראלי-ערבי. שני מקרים מלאים במיוחד הם תולדותיו של מוחמד וצליבתו של ישו – האחד מרכזיא לאמונה וההיסטוריה של האסלאם והآخر זו לחלוון לאסלאם, שהרי האסלאם טוען, בהסתמך על הקוראן עצמו, כי הצליבה מעולם לא התרחשה בפועל.

בעשרות השנים האחרונות מתחולל שינוי חשוב בלימוד תולדותיו של הנביא. נשמרו הSTRUוטיפים המסורתיים הקבועים של היהודים העוניים, ואפילו הזדונים, אך ניתנה להם חשיבות חדשה ומרכזית יותר. לעומת זאת נעלמה הnimha המבוצלת כלפי כוחו של היהודי והשפיעה איבתו, נימה שאפיינה את התאים המסורתיים. ההשואה בין הנוטים המסורתיים והמודרניים של מאורעות אלה מלמדות על כמה שינויים. הראשון והברור שבהם הוא אלימות הלשון שנוקטים ואופי האישומים המוטחים. כך, למשל, נמצא כתוב בספר-לימוד מצרי, "ההיסטוריה הערבית האסלאמית", שהיא בשימוש בשנות השישים:

היהודים אינם משתיים, בכל זמן ובכל מקום. הם לא היו אלא באפלה. הם רוקחים בסתר את מזימותיהם המרושעות. הם נלחמים רק בהיכבה, כי הם מוגי לב... הנביא השכיל דבר להבין את הדרך הנאותה לטפל בהם, והצליח בסופו של דבר למוחץ את תוכניות הרשע שלהם. אף אלו צריכים חיים לכתך בדרך זאת ולטהר את פלשתינה מזוהמתם.

המשמעות העכשווית מתבררת עוד יותר בספר לימוד מצרי אחר, מדריך להוראת-הדות בכיתה הראונגה של חטיבת הביניים: "היהודים בנוינו הם צאצאי אלה שפגו בנביה מוחמד. הם בגדי בון, הפכו את ההסכם אותו והצטרפו לאוביו, עוזבי הרים והכובבים והכופרים, כדי ללחום בו... כיוום הם נלחמים בערבים". אף האיאתוללה חומייני עצמו, בהקדמה ספרו על המימשל האסלאמי, המכיל את ה"אניאמין" המדייני שלו, מעריך: "תנועת האסלאם סבלה מן היהודים מתקילה, כאשר הם החלו בפעולותם העונתי על ידי עיות המוניטין של האסלאם, על ידי השמצתו וביזויו. וכך משך הדבר עד עצם היום הזה". באופן כללי, ספרי הלימוד בארץ אלה הם בעלי אופי פוליטי מאוד, ואפלו במקצועות כגון כתיב, דקדוק וחשבון ביבנה-הספר היסודי, משולב תוכן פוליטי ולעורר איבה ובו לאיוב המזוהה. העוינות הרגש הלאומי, ובוגמות המבואות, המכוניות לחזק את ישראל ולציונות היא, כמובן, תופעה תקנית למורי, ולמעשה תופעה כללית, והוא מובהט, בדרך כלל, בלשון נמרצת מאוד. לעיתים קרובות, אם כי לא תמיד, היא עוברת את קו הגבול והופכת לאנטישמיות גלויה.

היחידה היא זו שוגנים מיהודי אחר... חוסר-המוסריות, שהיהודים הם ממכונינו באירופה ובארצות-הברית, ואשר הם היו הראשונים לפתחו בצורה מאורגנת בשעה שנכנסו לעיראק לארץ-כנען, איינו נחسب בעיניהם לפחות מוסרי או חברתי, כי זה היה חובתו של היהודי לאנוש נשים בנות דתות אחרות. בדומה לכך, אף הנערה היהודית המת מסורת למוסלמי או לנוצרי אינה נחשבת לעוסקת בסוג של ניאוף, כי זו יכולה להתרחש רק בגין אדם לאדם, והיהודיםTopics את כל מי שישונה מהם כחיות. על כן אין כל פשע מוסרי בין אדם-''חיה'' לאישה ''אנוש''.

אחרי ליקוט אבניהם אלה מספרו של רוהלינג, "התלמיד", עוד מוסף מנשור ומצטט מהמקור הסמכותי الآخر שלו, "הפרוטוקולים", שאוטם הוא מכנה "החוקה הסודית של היהודים". ספר זה,طبع מנשור, מציין יהודים להיות מיילדים ומילידות ולהתמחות בחפות, ואכן הם עושים זאת הלכה למעשה בכל רחבי העולם וכך נהגו לעשות במצרים... והסתבה לכך היא, כי הפליה היא אכן ה惋怯ה את מספרם של אלה שאינם יהודים – אחד, אלף ומאה אלף".

השאלה היא אם הגונו האנטי-יהודי המובהק, השולט בכיפה בכל הדינומים על היהודים, הנערכים ביום בארצות ערב, איינו אלא חלק רגلى מהרגשות הירירה ומהיעילות, הבאות לידי ביתוי בזמנו של מלחמה, והן ידעו וייעלמו אס' וכאשר תיפטר הבעה, או שמא האנטי-יהודי הזה את כבר הופנה, וגעתה לפחות חלק מן הדעה הערבית הרווחת ביום, ובאופן כללי יותר, לפחות חלק מעולם האסלאם.

7

ב חפשנו לכך תשובה, כדי לבחון כיצד מטפלים, הן באופן רשמי והן באופן בלתי רשמי, ערבים מאמינים באسلام או רודרמים בעניינים שאין להם קשר ישיר. ישיר עם מדינת ישראל המודרנית, עם התנועה הציונית ועם האידיאולוגיה שלה, או עם הסכסוך הישראלי-ערבי. למשל, אפשר לבחון כיצד הם מטפלים בשואה הנאצית. מתרבר שנתיים של מחרבים ודוברים ערביים היא, בדרך כלל, להעתלים ממנה, בהתאם ל��ון הניאורנאצי, או לצמצם אותה, ואפילו להצדיק אותה. בדינומים על מה שקדם לעלייתם של היהודים לישראל, נמצא אך מעט מאד חומר בעניין השואה. מוסבר שם כי היהודים בחתונגותם הם שהביאו על עצם את שנאותם של האירופים, ולפיכך נאלצו לחפש לעצמם בית כלשהו על חשבונם של העربים. בספר-לימוד מצרי מתkopfat נאסר מוסבר לתלמידים כי "היהודים מתארים, ואף תמיד תיארו את העולים לישראל כנדפים", כדי לעורר אהדה ולסחוט כסף, וכי להסות את שאיפות ההתפשטות הציונית, אך עובדה היא, כי היהודים אינם (ומعلوم לא היו) נרדפים". דוגמה אחרת היא תגובתם של העarbim למשפטו של אдолף אייכמן בירושלים – יש בהם המוצאים אותו אשם רק משום שלא השליכו את מלاكتו. ב-1978 מתחה עיראק כאשר ממשלה פולין – שבודאי אינה אהודה את הציונות או

ה

לעתים יותר ויוטר קרובות מופיעים בחיבורים ערביים תאוריים המספרים את סיפורה-הצליבה במונחים נוצריים יותר מאשר במונחי האסלאם. עניין זה הגיע לשיאו משך הוועידה השנייה של הוואטיקן, שהתקיימה ברומא בין 1962 ל-1964, והתרזה בדיונים על "מצוות היהודים" המפורסמת. טוויות ההחלטה של הוועידה נעעה לפטור את היהודים מהשמה של רצח-אל. כבר מעתה החל הופעלו על הוואטיקן תחומים כבדים מצידן של ממשלות ערביות, הן באטען דיפלומטי והן באמצעות אחרים, למניעת קבלתה של החלטה. ההחלטה הצדקה לצדים אלה ניתנה בעקבות הסבריה של הליגואה-הערבית, אשר פורסם ב-28 באוקטובר 1964: "הנוצרים העربים הרימו, כמובן, את קולם נגד הנסיניות לשנות את כתבי הקודש. כתושבים של המקומות שבהם עמדה עристה של הנצרות, יש לעربים עדיפות בהערכת תולדות הנצרות. זהה הסיבה שבגלה הרשו לעצם התנגד למגמת הוועידה". הגילוון הבא של אותו עלה (20 בנובמבר 1964) הסביר את האסטרטגיה:

כל השגרירים הערביים לארכוזות זרות קיבלו הוראות לקיים קשר מתמיד עם הבישופים והקרדינאים, המשתתפים בוועידה ברומא, ולהאיר את עיניהם לגבי הרקע המדיני של הויכוח על מזימת היהודים, שהתקיים בוועידה. השגרירים העربים אף יסבירו את נקודת ההשקפה הערבית, הנוגעת למסמן זה, למועדת האפיפיור ולרשויות האחרות בוואטיקן. פוליה זאת של האומות הערביות צריכה להתפרש כפעלה ידידותית, כדי להושאף ולקיים יחסים טובים עם הוואטיקן.

היום הדק, המכוי במשפט האחרון, התהוו בבירור בפרשומים עממיים יותר. עם ביקורו של האפיפיור פאולוס השישי בארץ הקודש ב-1963, הייתה לעربים הזדמנויות לכתיבת מרובה על נושא זה. כך העיר על מל (אלשנאי), במאמר שפורסם בעיתון הקהיראי אחבר (אליום" ב-14 בדצמבר 1963):

עליליה לרוג' זאת נודע אופי דתי מובהק, אך היא כבר נוצאה על ידי היהודים כדי ליצור רושם בדעת הקהילה העולמית, כי לאפיקור החדש יש דעת בעניין ההאשמה כלפים על רצח ישו, והם שבים לדבר על מסמך היסטורי אשר יזכה אותם מפשע זה, ואוטו הם רוצחים לפרסום, כשהם מדמים כי הוא מושתר במקומות כלשהו... בוואטיקן. עברו 1934 שנה ערך מזמן התחרשו אירופאים אלה, ומאו מתגאים היהודים כי הם הרגו וצלבו את ישו, אמנס הקוראן בא וטعن כי הם לא הרגו או צלבו אותו, אבל באמונות הנוצרים נקבע, כי היהודים אשימים בפשע של הריגתו וצלבתו... הדת הנוצרית איתנה בדעתה להמשיך באמונתה, כי היהודים שפכו את דמו של ישו, משום שהם יהודו באשםתם וארח התפאוrho בה, ובגלל יחסם לנוצרים ולבני אדם בכלל, שהוא כיחס רוצחים וערפדים. אני כמוסלמי איני נדחים מטענתם של היהודים, כי הם חפים מדם של ישו, שהרי טענה זאת עולה בקנה אחד עם אמונהתי הדתית, אבל אני תמה מה משפיע כיוום על נזודים אלה לנשות ולטהר את עצם

ב-1968 וב-1969, أولى בפעם היחידה, נערך מחקר ותכנים מפורט של ספרי הלימוד העربים בחסותה של סמכות בינלאומית. אחרי מלחמת ששת הימים ניהלו הישראלים חקירה משליהם לבני ספרי-החינוך, שבהם השתמשו העربים במונחים המשוחזרים על ידי האו"ם, בשותים שנכתבו על ידי ישראל. בעקבות חקירה זאת פנו הישראלים בקובלה רשותם לסקונת לענייני חינוך, מדע ותרבות (אונסקו) לssid ארגון האומות המאוחדות. מה שעשו ארציות עבר בתכנית הספר של סמכות הלאומית כלשהי, על אחת כמה וכמה אס' ישראל היא המבקשת זאת. אבל בתзи הספר במונחים הפליטים התקיימו בחסותו האו"ם, המורים התאמנו על ידי האו"ם, ופעולתם מומנה על ידי האו"ם, בעיקר על-ידי ארצות הברית. לפיכך לא ניתן היה להתעלם מתלוננה של ישראל על החדרת אנטישמיות גזעית בתלמידיהם של בית הספר אלה. נמנתה ועדה של אונסקו שכלה אמריקני, צרפתי וטורקי, שלושתם מדענים בתחום ההיסטוריה היהודית, שבדקה 127 ספרי לימוד שהיו בשימוש במונחים הפליטים בשתי גdot הירדן, ברצויה עצה ובלבנון, הסבירה את הקритironים שעליהם בסיסה את המלצותה: "יש לאסור את השימוש בכל אוטם מונחים הבזים להקלות שלמדו את, כיון שהוא בלתי נסבל כשהוא לעצמו, ועלול, בין השאר, לגרום לחילולן של הזכיות המקודשות ביותר של הפרט. לפיכך 'שקר', 'רמאי', 'מלואה בריבית', 'אידיות' – מונחים המתיחסים ליהודים בקטעים מסוימים, ואשר מהווים, לצערנו, חלק מאוצר המלים של האנטישמיות הבינלאומית – אינם נסבלים כלל". בין בעיות רבות אחרות, ציינה הוועדה במיוחד את ספרי הלימוד בתחום הדת וההיסטוריה, שבהם:

חשיבות מופרצת ניתנה לבניית היחסים בין הנביה מוחמד ליהודים בערב, תוך שימוש במונחים, הנוטים לשכנעת את הדור הצעיר, כי הקהילה היהודית הייתה תמיד ותהייה תמיד איבר בלתי-אפשר של קהילת האסלאם. יתרה מזו, בקטעים מסוימים, נעשה שימוש במונחים פוגעים ומשפילים, שאינם ראויים לדפוס, כדי לתאר את הקהילה היהודית... בסוף של דבר, יש לציין במיוחד את התרגילים שהتلמידים נדרשים לעשות, הכתובים לעיתים קרובות בהשראתה המפורשת של אינדוקטרינציה נגד היהודים במקומות שישו בעלי מטרות חינוכיות בלבד. יש לבטל ריבים מתרגילים אלה או לפחות מחדש.

בסוף דבר המליצה הוועדה על גינוים של 14 ספרי לימוד, על שכותבם של 65 ספרים לפני כל שימוש בהם, ורק 48 מתוך 127 הספרים הנדונים נשארו ללא שינוי. הדוח הוגש לכינוס ה-82 של אונסקו שהתקיים בפאריס ב-4 אפריל 1969, אך לא פורסם מעולם. ספרי הלימוד הפוגעים הוצאו משימוש במונחים האו"ם, אך רובם נשארו בשימושם של משרד החינוך של מדינות-ערב, שהיו מפרשייהם המקורים, או שהוחלפו בספרים אחרים, הכתובים לפי קוים דומים.

מבוקשים. יצירה זו, שכותרת המשנה שלה היא "רפסודיה עברית לציל ולתזמורתי", חוברה בשוויין ב-1959. כל הקשור לאין כิดיו היו מסוגלים הצנורים המאלוויים לקבוע את האיכות הציונית של המוסיקה. קרובה לוודאי שדי היה בכך שכותרת המשנה כללת המלה "עברית".

מרקחה עוד יותר בולט קרה במצרים ביוני 1979, כאשר מרנני פסטיבל תיאטרוני בקהיר ביקשו להוציא מהתוכנית שלושה מחזות של יהודי מצרי בשם יעקוב סנוו. שני פרטיטים ראוים לתשומת לב בעניין זה: (א) המקרא אירע יהודים וחיצי אחרי החתימה הרשامية, בבית הלבן בוושינגטון, על הסכם השלום בין מצרים לישראל; (ב) יעקוב סנוו, שמת בשנת 1912, היה פטריוט שומע עניין יהודים, ועורכו של כתבי עת לאומני, שבכלימי חייו לא גילה אפילו, שהוא היה מוסלמי.

אותה רוח עצמה שורה בפסטיבל הקהרי הרבעי לקולונע, שנערך בספטמבר אותה שנה. בתחילת הי, לבורה, סימנים לשינוי אוירה. אליזבט טילור, אשר סריטה הוחרמו במשך שנים רבות בארץ ערב, בגל ותמכתה בישראל, ואולי גם בגל התגיירותה, הייתה אורחת כבוד בליל הפתיחה והתקבלה על ידי הנשיא סאדאת. כמה מפיקים, במאמים ושחקנים ישראלים הגיעו לפסטיבל כאורחים פרטיטים של עמיתיהם המצריים. מארנני של הפסטיבל היו נאים בעובדה, כי לראשונה יוצגו על מסכי הקולונע במצרים כמה סרטים העוסקים בסיפורים יהודים, או שיש בהם דמויות יהודיות. אך לא כך היה פניו הדברים בפועל. הקורבות הראשוניים היו, למehrba הפליה, היוגוסלבים – בני ארץ שתמיד צידדה ביהודים ושבדיין אינה מקיימת קשרים דיפלומטיים עם ישראל. חמיש עשרה דקוט קוצצו מן הסרט היוגוסלבי שנשלח לפסטיבל, בתונה כי אחת מהדמויות היתה יהודית. המשלחת היוגוסלבית פרשה. חברי המשלחת השוויצרית איימו בנסיבות צעדים משפטיים, בטענה שהצנור השחית את סרטם ללא תקנה. סרט אמריקני, "הקוסט מלובלין", שהתבוסס על סיפור של יצחק בשביב זינגר, עוכב במכס של שדה התעופה במשך כל ימי הפסטיבל. מן הסרט האיטלי "הגן של פינצי קונטיני", המתאר את מר גורלה של משפחה יהודית באיטליה

1

ב דרך כלל תכילתיה של צנורה כזאת, בין שהוטלה בידי המשלה ובין שהיא של העיתונאים עצם, היא לסלק כל דבר, המציג את היהודים באור אוור, או, וזה אף חמור יותר, המגלת הבנה כלשהי לנקודת-ה看望ה הישראלית. באומה רוח עצמה, התברר, כי ספרי הלימוד שנבחנו על-ידי ועדות אונסקו "יש בדרך כלל (אבל לא תמיד) דגש על החשובות הדתית של ירושלים ולמוסלמים, אבל אין כל אזכור של חשיבותה הסמלית יהודים – השטטה מעצמה, אם לנוקוט בלשון המעתה".

למרות העיון הבהיר בהיסטוריה הקיים כיום בארצות ערב, ולמרות המספר העצום של ספריטים העוסקים בעברית והאסלאמי, מוקדשת אך מעט תשומת לב לתולדותיהם של היהודים, או אפילו להיסטוריה של הקהילות היהודיות בארץות

mpsush, שעליו התוודו בפומבי לפניו כאלפיים שנה כמעט. מדובר הם מתעקשים לנוכח את מערכות מדמו של ישו באוותה עת עצמה שאכבעות מסוימות כה רבות מופנות כלפיים כדי לדרש צדק על דמו של קנדי... אנו משוכנעים, כי הביקור הנוכחי לא ישפייע על אמונהינו של האפיקור בוגע לטבעם של היהודים, כי הוא מיטיב למדיד להכירים. וכאשר יפוגש אותם, הוא כבר יכיר אותם יותר מהנדרש.

כאשר הגיע האפיקור לירדן ב-4 בינואר 1964, הוא התקבל בברכה בשידור פרשנות ברדיו עמאן, שנאמר בו, בין השאר:

האירועים של ההיסטוריה יאמנו יותר ויוטר את רוחו הנעה. הود קדושתו יתחשב בהתנהגותם של היהודים בזמננו ההוא... לפני אלפיים שנה צלבו היהודים את ישו, אחרי מהלומות, עלבונות ועינויים, המעררים בשוה עמוקה מפני האנושי בכל אתר ואזור. לפני חמיש-עשרה שנה כבשו היהודים את ארץ ישראל, בזרחה האכזרית ביותר. הם התקיפו את אזרחיה התרמיים והבלתי חמושים, והביאו על רבים מהם את הזועות המחרידות ביותר... בכך הוכיחו היהודים את אחוריותם لكلן של אבות-אבותיהם, לצביה ולהשלפה של ישו, שקרתיה לפני תשע-עשרה מאות שנים.

אם מתעלמים לרגע מהטעונים שהציגו הדורבים העربים ומתיחסים לעצם הדיוון בנושא זה, הרי זה מוזר, שמנاهגים מוסלמיים יעסקו באופן כה מודזק בועידה של נסיה שאינה מקובלת עליהם ממש מילא, ובגדודה של דוגמה שאין הם מאמינים בה מילא. ההסבר הטוב ביותר לכך ניתן, כמובן, על ידי ה"אקוונומיסט" הלונדון, אשר ציין שהחשפה הערבית גורסת, כי זהן שאין לזכות בו את היהודיםulos אשםה.

את הדגמה הברורה ביותר, אולי, הדרך שבה הורבה המלחמה בישראל למלחמה כוללת בייחודיין ניתן לראות בזורה שבהתבצע, למעשה, החרם נגד ישראל, שנערך על ידי כל המדינות החברות בלגיה הערבית. רשות, מכון החרם נגד מדינת ישראל ונגד כל החברות, המוסדות והיחידים בארץות אחרות, הסוחרים עם ישראל. החרם חל גם על פעילויות תרבותיות, ולא רק על מסחר גרידא, וכך, למשל, יש להטיל חרם על שחknim, או על סרטים שביהם השתתפו שחknim, שיש מקום להאמין, כי סייעו לישראל או תרמו לרוחותה, אולם בפועל ניננה לכך לעתים קרובות הגדרה רחבה עוד יותר. לפחות בשני מקרים, אשר נודעו ברבים, סיירבו ארצות אסלאמיות לקבל שגרירים ללא שום סיבה נוספת בלבד מיהודותם. ב-1973, אחרי שכבר ניתן אישור מוקדם להאגנה של דיפלומט ברייטי בכיר שירות קודם בסעודיה, התיחס עיתון יהודי בלונדון לילדתו כיהודי. האישור בוטל מיד. גם לאחרונה סירכה ממשלה אינדונזיה לקבל שגריר אמריקני מאותה סיבה עצמה. אף באחד ממשי המקרים לא דבר על אפשרות כלשהי של קשרים בין השגרירים המיעדים לבין ישראל, או על פעילות ציונית שלהם. באומה רוח בוטל באוגוסט 1984 ביקורה של התזמורת הפילהרמוני של ניו-יורק במאזיה, אחרי שנודע בזיכרון כי השלטונות המאלוויים דרשו שלא לכלול בתוכנית את יצרתו של ארנסט בלוך, "שלמה", והשיגו את

של העולם הערבי היה מייצאת ספרים, כתבי עת, עיתונים, מורים, מחברים ועתונאים, הן לדרום-מערב אסיה והן לצפון אפריקה. אך ייחסים אלה מחייבים מגבלות מסוימות. כאשר הספר המצרי נגיב מהפוץ, שנח写的 בדרך כלל בספר העברי הגדול ביותר שחי כיום, דבר באחדה על דורות עם ישראל, הוא גונה כבודג, וספריו הוצבו ברשימת החרים של הלגנה העברית. הם עדין מופצים בתפוצה נרחבת ונקרים בהיקף רחוב בארץות עבר, אך רק במחדרות פיראטיות. שני ספרים מצריים בולטים אחרים, המוחזאי תפוק (אלחכים והמלומד ההומאניסט חסין פוזי, אף הם גונו ונודו על שקיבלו בברכה את הסכם השלום. אין זה אלאطبع, כי מחברים ומוציאים לאור, הלוUISים עינם לשוקים העשירים ביותר של קוראי העברית, חייבים להימנע מכל דבר העולם להביא עליהם חרם, ואולי עליהם אף להעדיף נושאים ודרכם טיפול העשויים לערוב לחץ הסעדי. האנטישמיות העזה של רביהם מהפרנסים השודדים מרמזות על הכוון.

מסיבות אלה וمبرיבות אחרות, שאף הן קיימות ללא ספק, נשארה האנטישמיות בעלת השפעה רבת-עכומה בתקורת המצרים. כמה דוגמאות יספקו: "דאר'(א)להלא'" הוא שם של אחד מבתי החוץaza הנודעים במצריים, והוא המול' של "מוועדן הספר" החודשי, שהוא נפוץ ביותר. בבחירתו של המעודן באפריל 1981 הופיע הספר: "אל-יאחו, תאריך'(ע) וקידען)" ("היהודים – תולדותיהם ואמנונם"), מאת הד"רrial סמאן. המחבר מתואר על עיטיפת ספרו כמומחה לעברית וליהדות, אשר "יגלה את סודותיהם של היהודים". הוא פותח את הרצאותו בימי-קדם. פרעה פנה נגד היהודים, כי "הם ניסו להשתלט על כלכלתה של הארץ", ולא עוד אלא שהם אף "שיתפו פעולה עם הפלשים – החיקוס – נגד עמה של הארץ". ד"ר סמאן בורר בקפידה את דברי הגינוי שלו: אף כי הוא פונה לקהל קוראים הנמנה ברובו המכريع עם מאמני האסלאם, הוא משתמש לא רק בנושאים השואבים מן האסלאם אלא גם בנושאים נוצריים ובכללים הצליבה. הוא מספר על עליית-הדים של דמשק (1840) ועל עובדה היסטורית, וטוען כי היו מקרים נספחים כאלה, שנוטרו עלומים בغال "המניפולציה היהודית". בדומה לכך, בתקופה המודרנית, למרות המחויבות המוגנת לעמדות העולם השלישי ובעוד השקפה פרוטו-ביזנטית, אין הוא משך ידו גם מזופים אנטישמיים ערביים ורגילים, כגון האזהרה המוחצת לבני-מנן פרנקלון או, בקנה-מידה גדול יותר, המזימה היהודית להשתלט על העולם. ספרים אחרים מאותו סוג הושיבו להופע, כולל ספרים מפרי עטו של איש מסור, שהזוכר לעיל, שהוא כו"ם אחד העיתונאים הנודעים במצרים, והיה ידוע בקרבותו לנשיא סאדאת.

חופש העיתונות במצרים הוא אמן ניכר ואף מושך לגדול, אך עד עכשו לא כלל את הזכות לתקוף את הקווים העיקריים של המדיניות הממשלתית. לפיכך לא היתה כלל, או רק מעט מאוד, התנגדות גלויה למדייניות השלום עם ישראל, ויש להניח כי דבר זה הגביר את הביקורת העקיפה, שהתבטאה במתוקפות על ישראל על היהודים. אם היהודים הם מעצם טבעם מושעים ובודדים – ונוסה הבוגדות מובלט במידות – האם זה בטוח או מוחוכם להגיע עם להסדרים? הטיעון נאמר רק לעתים ורחוקות בפירוש, אולם הוא ברור די.

האסלאם עצמן. ספרו של אסעד רזוק על התלמוד, שבו הוא משתמש בתרגום האנגלית התקני ובספרות מדעית בהיקף נרחב, כדי להבחין בין יהדות התלמוד לציווית, הוא היחיד במינו. רק ספר קצר אחד על תולדות יהודו עיראק מאת מחבר ערבי נוצרי, יצא לאור בברגד ב-1924. לעומת זאת פלסטין אנטישמיים, הקיימים בשפע, נותר ספר זה בגדר מאיץ בלבד. תולדות היהודים בארצות האסלאם, הן בימי הביניים והן בזמנים המודרניים, מזונחות למגרי, והחוקרים המעלמים עוניו לעסוק בכך לא טרחות, בדק כלל, ללמד עברית או אפילו כתוב עברי, דבר שהיה אפשר להם לקרווא ערבית-יהודית, הלשון העיקרית שהיהודים השתמשו בה בארצות ערב לפחות על מקורות אסלאמיים ומקרים חיצוניים אחרים, אלה מקרים של היסטוריונים מוסלמים, אשר פרסמו כמה ספרים ומאמרים, שעסקו בההיסטוריה של היהודים בארץ זו. ספרים אלה, אף כי הם טובים יותר, באופן נicer, מהගסויות האנטישמיות הרגילות, עדין מושפעים מאוד מתרומות פולמוסיות. לא תמיד ברור באיזו מידה נקבע סוג זה של עמדה על-ידי השתכנעות אמיתית או על ידי לחיצים פוליטיים, חברותיים או אקדמיים. אפשר לציין, כי כאשר ניכר שהמחבר אכן מחריר די הצורך עם היהודים בטיפולו בתפקידם בתולדותם של מצרים, הוא צפוי לביקורת נוקבת, לעיתים עלולים אפילו להאשים באחדת ציווית. לעומת זאת, מဂלים עתה חוקרים וסטודנטים באוניברסיטאות המצריות התעניינו גוברת בלימודי עברית, הן בספרות העברית הקלאסית והן בספרות המודרנית. לימודי החיקוס – אלה התפתחו הרבה מעבר לעניין המקורי שנועד להם – להבין את האובי. ברור מאד, כי מרכז המחקר של אש"ף אינו שותף לעניין חדש זה. בין המונוגרפיות הרבות העוסקות בנושאים מדינניים, חברותיים וככלליים של ישראל, יש רק ספר אחד, מאת הסופר הפלשטייני הנודע גstan כנפאי, המוקדש לספרות. גם הוא אינו מטפל בספרות ישראלית, אלא בספרות היזונית, והוא מגביל את עצמו בספרים שבהם זמיניםanganית, ולמעשה רובם – למשל "גנבים בלילה" של ארתור קסטלר, ו"אקססודוס" של ליאון יוריס – אינם ישראליים כלל.

אחד הגורמים החשובים ביותר לפריצתה המהודשת של האנטישמיות ולהמשך פעלותה הוא השפעתן של ארצות-ערב האחרות, ובעיקר זאת של סעודיה וכווית. כאשר ניהל סודאות מעשה ומתחם שלлом עם ישראל, גורשה מצרים מלהיגת העברית ומkillת האומות הערביות ונעשה מושא לבידוד ולועלנות, כמעט באותו הזמן כמו ישראל. עם זאת, חל מאז שיפור ניכר ביחסים בין מצרים לארצות ערב האחרות, והממשלה המצרית שבאו לאחר מכן זכו למידה מסוימת של הסכמה.

‡

ל קהילות המקצועיות והאינטלקטואליות של מצרים נודעת חשיבות מיוחדת בחידוש זה של היחסים עם העולם העברי. זה זמן רב שמצרים היא המאגן הרוחני העיקרי

בגרמניה תחת השלטון הנאצי; הדגשת אורת'הטים הדמוקרטי בשישראל, דבר אשר "גורם להופיע כמעוז הדמוקרטיה בזירה התיכון, וכמדינה המודרנית היחידה באזור".

המאמרם והאנטישמיים הארטיסטיים ביותר אינם מופיעים וזורא בעיתונות הדתית הקיצונית (הפונדקטיטיסטי), או בעיתונות הסוציאליסטית, אלא "אלאורה", ביטאוניה של המפלגה הליברלית, שהוקמה במהלך הדזמוקרטיזציה של השנים האחרונות. כאמור, שהופיע ב-19 ביולי 1982, מעלה דיר יchia (אלריהוי) כמה תיאוריות חדשות לגבי ההיסטוריה היהודית והישראלית:

כאשר הוקמה מדינת ישראל וכותה לרצון טוב מצד העלים ולהכרה מצד רבים, הן במורה והן במערב, היה אחד מהגורמים להכרה ואת טמון בשאיפתם של האנשים בזירה ובמערב להפרט מנגינים רבים ככל האפשר של הטעות האנושית זואת המכונה "היהודים". מאחרו מנייע זה היהת מטריה נספת, סודית: לרוץ אותן במקום אחד, כדי שייהיה קל יותר להוכיח בהם ברוגע המתאים. אין כל ספק, שתקווה כללה מעסיקות את מחשבותם של מדינאים מתחככים יותר מהיטלה, אך בה-בעת גם פחדנים יותר ממנו. ואשר לנו, שמה עליינו לזכור, בין החפצחות לימי המשאזרומון, בין הנאים והמקשיים, שכלו ניגבים – שוב – פnis אל פnis מול הבעיה היהודית, ולא רק מול הבעיה הציונית; ועלינו להוכיח בין "יהודי" ל"ישראלאי"...עלינו לנוכח מחדש את שמעתה של המלה "יהודי" באופן כזה שלא נדמה כי אנו מדברים על דת בעיה, שטטה בשנים האחרונות גלימה של דת וריכוזה את עצמה בחלוקת הארץ. מחדות זה איננו יכולים שלא לראות לפניינו את דמותו של איש הגודל היטלר, יرحم לעלי האלוהים, שהוא החכם בנשים שניצבו מול בעיה זאת...והוא, מתוך חמלתו על גורל המין האנושי, ניסה להשמיד בכל יהודי, אך נושא מריפיו של גידול סרטוני זה שפה בגופה של האנושות. כתע מוכחים היהודים בפועל עד כמה מדויקת היהת האנטוינציה של.

בחילוקו האחרון של המאמר מတבר המחבר את המאבק הקוסמי, שעתיד להתרחש עתה בין כוחות הטוב לכוחות הרע, והרע מתגלה ביהודים. המחבר מגדש, כי אין מדבר רק על ציונים, אלא על יהודים, ורואה את האובייחן ב"יהודים כיהדים" והן ב"יהודים כמדינה". הוא חוצה כי המאבק יפתח בשני מישושים: באחד, כוחות הטוב, כלומר המצריים, הפלשתינים ומוסלמים אחרים, ייאלצו "להתאחד" כדי לשרוד נגד היהודים, כלומר יהה עליהם להפוך לאזרחים, חסרי-מעורדים, רמאים וחסרי-מצפון, ועל ידי כך לסקן במידה מסוימת את עצם בריאותם המוסרית. במישור זה, מציין המחבר, "מורנו חומייני, יארך האל את ימי" הוא כנראה המתאים ביותר למלא תפקיד

הואיל ואחת המטרות של כתבי הפלسطר האנטיישמיים היא לבקר את הממשלה, הרי היא מצויה לעתים קרובות יותר, ובסוגנון אליו ביתו, בעיתונות האופוזיציה – הדתית, הסוציאליסטי הרשמי "אלגומורהיה" היה פעיל במיוחד בתעומלה אנטישמית. כך, למשל, ב-20 בנובמבר 1983 הופיע בו מאמר ארוך של עיתונאי בשם מוחמד (אלחיאן), העוסק ביהודים, וליתר דיוק – ביהודים מצרים – אנטישמיות ואנטי-אמריקניות. הוא מסביר לקרוא, כי ניו-יורק היא עיר ברברית, חסרת רוחמים וחסרת-לב. אין ניו-יורק אלא איזון חסר חמלת, עיר המכלה את תושביה. עם הדברים הגורועים ביוטר בניו-יורק מונה הוא את היהודים, וביניהם היהודים המצריים. המאמר פותח בוגירה, הנשמעות מזוינה למדי בפי אנטוינציוני: "יהודים מצרים לא נסעו לישראל. גם אלה שהפלגו לשם כדי לנטותה, לא היו מטוגלים להישאר בה לאורך זמן... ככל הגיעו לאריקה... במיוחד לניו-יורק". ומהחבר מוסיף ומזהיר את קוראו: "עצתי לאלה המתכוונים להגיע לניו-יורק היא שיזהרו – היוזרו מלאה המדברים ערבית, היוזרו מחותומותיהם, כי הם יהודים. הם מסתירים ונשארים כלפי העברים, הם רוצחים למצוץ אותם כליל ולהשאים ריקים מכל אשר להם, הן במיידע והן במנורו". הוא מוסיף ומסביר כי היהודים המצריים לא יכולו להיות בישראל, כי הם התרגלו לחיוות על עושק ועל מרמה של מוסלמים. בישראל נאלצו להתעסק עם יהודים אחרים, ומזהר שנגבים אינם יכולים לחיות על שוד של גנבים אחרים. המאמר מוסיף ומסביר כיצד מפעלים היהודים המצריים בניו-יורק הגיעו לניו-יורק, שם הם ניזונים מمبرקרים ערביים. המאמר עוסקים בלתי חוקיים שונים, בחסותו של ראש-העיר היהודי.

הטון של העיתנות השםאלית איןנו יותר. כאמור שпорסם ב"אל-שעב", ביטאוניה של מפלגת העבודה השםאלית, ב-28 ביוני 1983, מונה השגריר לשעבר סעד (אלפטאטי) עשרים ושלושה אמצעים תרבותיים, שייעודם להרשות את התרבות האסלאמית". נקודת-המוצא לטיעון זה היא ציטטה בדוויה אופיינית, המיויחסת לבגן: "בל תחיה לנו חמהה כלפי העברים, עד אשר נעקע את מה שמכונה הציוויליזציה העברית ובנה את הציוויליזציה שלנו על חורבותיה". השגריר לשעבר מסביר, כי נוסף לשיטות צבאיות ופוליטיות בברורות, ישראל מבקש לתכניע את העברים גם על-ידי ידיעת הפילוג בינויהם, היא מטסישה בתוכם מרידות ומלחמות-אזורחים וגורמת למשברים כלכליים וחברתיים בתוך כל מדינה או בין המדינות העבריות. ד"ר פטאטי מפרט שורה של אמצעים ותחככות שאוטם שכלה ישראל לשם הסתננות תרבותית אל תוך העולם העברי. הוא מציין אמצעים כגון חידרה למוסדות רשמיים ובתירותם (שגרירויות, מרכז-מדע, חברות היסטוריות, אגודות יידיות) ואמצעי חידרה אחרים המוטווים מחקר מדעי; עזרה טכנית לארצאות מפותחות; חילופין של מדע ותרבות; פרסום אנטיקולופדיה יהודית בכל השפות, המציג את ישראל בפני כל העולם כפי שהיא מבקשת להיות מוצגת; נסיוון להשיג את אחדת הנוצרים, החל במסמך (הווארטיקן), המזוכה את היהודים משפיקת דמו של יישו; הפעלת מידע כזוב ומומגם לגבי המות והחורבן

למשלת הגבירה מזו הסכם השלום את האלים ואות תכיפות מסעוטיה האנטיישמיים, והעיתונות הפרו-רמשטטיות, להוציא חריגים מעטים, עשו מעט מאוד כדי לסתור אותה או לפעול נגדה.

עדין מוקדם מדי, ללא ספק, לתבע ממחברים ערביים להגיש לקוראים דיוון ענייני, נטולי יצרים, על ישראל או על הציונות. אך אין זה בלתיסביר לתבע מהם לספק לקהיל-הקראים שלהם, ועל כל ילדיים הרגשים והפוגעים בתתי-הספר, תאור כלשהו של ההיסטוריה, הדת והתרבות של שכיניהם החדים, שייהי מתון ומדויק יותר מן ההזיות המורשות של האנטיישמיות האירופית. לצערנו אין זה סביר להניח כי יהיה شيئا' מכך כשלחו בתקורתה, כל זמן שמספר רב של חוקרים מצרים, טופרים, עורכים ומוסאים-לאור חשים שיש לתאם את השקפותיהם עם ערבי הסעודית וגוררותיה התרבותיות. אילך, האווירה במצרים ובארצות עבר האחרות לא תשתרף כל זמן שמספר התושבים היהודיים בארץ אלה הוא קטן או שאיןנו במצב כל והמבקרים היהודיים הם מעטים ביתר, וכל זמן שהקורה הערבי המבקש למדוד דברמה על היהודים ימצא רק ספרות-אשפוזות מן הסוג של כתבי רוחלינג, או מלאכת-מחשבת של צוב אנטיישמי בדמותם של "הפרוטוקולים של זקני ציון". ■

זה במאבק, יחד עם האפיקור והאב כאפוצי. בכך מוקנית חשיבות נוספת ליהדות. בתארו את המאבק בין האנושות יהודים לבין המחבר בצד שלו, ב"אנושות", שלא להשושן מ"ההאשומות המתויפות של האנטיישמיות". מפללה בקרב זה היא כשלו "להרחיק את הסרטן היהודי מגוף האנושות", ועלולה להוביל לאובדן של האנושות כולה.

ח

א מנס גם העיתונות התומכת במשלה במצרים אינה מושללת כל עיקר סוג של אנטיישמיות מקומית, אלא שאנטיישמיות זו הרבה פחות חריפה, ואין עיתונות זו מפרשמת בדרך כלל חומר ארכי כל כך. מאז חתימתו של הסכם השלום, ולמרות כל העליות והמורדות ביחסים בין ישראל למצרים, חל בדרך כלל שיפור בטון הדיוו, ובמיוחד אחרי שהרכבה בישראל הממשלה בראשות המערך והליקוד ב-1984, ואחריו אירועים כגון ביקורו של השר הישראלי עוז ויצמן בקהיר, באביב 1985. אולם העיתונות המתנגדת

חט (מייחדים) אומר של רגאים ומוגדים, יומני תבכחים, עם שפה לא-לטינית ותבניות איזוטרופיות.

הייחדים היו גולמים ובזויים מפניהם שמלבעם הם שפליים, תאבז בערך ותשבץ תולעים.

שענינה צורה: יונתן ינאי, 2013